

RESUM

ELEMENTS DISCURSIUS: el problema de la idea d'idea de projecte d'obra com "objeto de saber" en relació al projecte artístic.

Definim l'objecte d'estudi focalitzat entorn al complex entramat que configura el problema idea d'idea de projecte d'obra com "objeto de saber" en relació al projecte artístic. A través de la revisió i el qüestionament de la relació pràctica artística i universitat, proposem una metodologia denominada elements discursius, creant per a això un marc didàctic que arreplega l'experiència, el procés de reflexió i la posada en pràctica tant en el context de la producció artística, la crítica o la docència. Si considerem que "la ensenyança de l'art és una part important de la producció d'arte", la formació de l'artista en la universitat del segle XXI cobra un lloc rellevant sobre les qüestions que hauríem de problematitzar: per exemple, quins models pedagògics s'utilitzen considerant que "el art és, de fet, la definició de l'arte", i què és, o no, rellevant en estos modelos?, l'aprenentatge de continguts o el desenrotllament de destreses cognitives per mitjà de mètodes? Des dels estudis d'art es pensa la idea d'universitat, la pertinença a l'àmbit de les humanitats? En virtut de què construïm una obra d'art? o com és que es pensa la idea d'una obra d'art? De partida, estes preguntes inicials pareixen no ser suficients al pressuposar altres encara més àmplies que les comprenen i que en la seua extensió tracten sobre significats filosòfics, estudis pedagògics, sociològics o històrics. Pensem, no obstant això, que des de la nostra àrea de coneixement hauríem de reflexionar sobre els processos formatius de l'art, assenyalant la necessitat d'adquirir -com argumentava José Luis Brea- "herramientas conceptuales que proporcionen un coneixement crític del món contemporáneo" i sobre la situació problemàtica del coneixement crític del món i per extensió, de les contribucions del coneixement artístic a este coneixement crític. Per això duem a terme esta investigació sobre processos formatius de l'art contemporani en el context universitari amb l'objectiu de reflexionar sobre les possibilitats d'un principi d'anàlisi criticodisciplinar (de base metodològica) , que podria objectivar, conceptual i críticament els processos formatius de la idea d'idea de projecte d'obra en relació al projecte artístic.

Esta metodologia didàctica que anomenem "elementos discursius: el problema de la idea d'idea de projecte d'obra com "objeto de saber" en relació al projecte artístic", concentra (o hauria de concentrar) quelcom que de fet és encara més complex: idees, imatges, fets i dades de la comprensió del propi element (el subjecte) , imatges del pensament en què l'artista projecta la seua concepció de si mateix (mons de vida) , i que constituïx, en la mesura que organitza la seua experiència i, pel mateix, punt de vista i perspectiva sobre el coneixement del món (realitats del saber).

Entenem la metodologia didàctica dels elements discursius com una relació, com un ancoratge entre parts cooperants equilibrades de significació, d'ambitos_sistemas, de producció de criticidad. Encara que podem parlar de "elementos discursivos" com si anessen entitats separades, existixen només en quant componentes_colaborantes de la idea d'obra en relació al coneixement crític del món: d'una banda, com inductors potencials de les funcions semàntiques, d'altra banda, com a referències exteriors de la mismidad de la cosa idea, i d'un altre, com subtextos de supòsits implícits -de proposicions- sobre la naturalesa de les realitats de saber que l'embolica, o, de la llavors possible realitat d'acollida en tant que operació constructiva transformada en "hecho". Parlem, per tant, d'una metodologia didàctica que pensa la idea d'obra de projecte d'obra, d'un pensament que faria permissible donar menció -baix el supòsit d'una consciència de l'experiència d'obra- a la procesualidad en tant que forma, també, de producció de coneixement. Tot esforç per la consolidació d'una metodologia didàctica de les arts hauria de concentrar la seua atenció en tot allò concernent, i que es dóna, en l'experiència de la visualitat ("el art treballa amb idees plasmades en un orde de visualitat ") , però també, en les relacions i fluxos de connexió que tenen lloc amb els altres ordes de l'experiència, en la teranyina de la seua condicionalitat -de l'explicació ordenada de les radiacions que la constituïxen i materialitzen.